

Projekt rozporządzenia uznającego niektóre substancje i wyroby za produkty uboczne na podstawie ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie odpadów i zanieczyszczonych gleb na potrzeby gospodarki o obiegu zamkniętym.

29/07/2024

I

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (zwana dalej „dyrektywą ramową w sprawie odpadów”) została transponowana do prawa hiszpańskiego ustawą nr 22/2011 z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie zanieczyszczonych odpadów i gleb. Obie normy wprowadzają zestaw wymogów, które muszą zostać spełnione, aby substancja lub wyrób powstały w wyniku procesu produkcyjnego, którego głównym celem nie jest produkcja tej substancji lub wyrobu, mogły zostać uznane za produkt uboczny, a nie za odpady.

Cztery warunki zmiany statusu prawnego określone w art. 5 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów były następujące: istnieje pewność, że substancja lub wyrób będzie wykorzystywany na późniejszym etapie; substancję lub wyrób można stosować bezpośrednio, bez konieczności poddawania ich dalszemu wcześniejszemu przetwarzaniu wykraczającemu poza normalną praktykę przemysłową; substancja lub wyrób są produkowane jako integralna część procesu produkcyjnego; późniejsze zastosowanie jest zgodne z prawem, tj. substancja lub wyrób spełniają wszystkie odpowiednie wymogi dotyczące konkretnego zastosowania odnoszące się do produktów oraz do ochrony środowiska i zdrowia i nie mogą prowadzić do ogólnych niekorzystnych skutków dla środowiska lub zdrowia ludzkiego. Z kolei art. 4 ust. 1 ustawy 22/2011 z dnia 28 lipca 2011 r. połączył te cztery warunki z niewielką zmianą: w drugim warunku w ustawie wskazano „zwykłą praktykę przemysłową” zamiast „normalnej praktyki przemysłowej”, a w czwartym warunku utrzymano to samo kryterium, nie odnosząc się jednak konkretnie do legalności późniejszego zastosowania.

Następnie artykułem 5 dyrektywy ramowej w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r., zmieniono dyrektywę 2008/98/EC w sprawie odpadów. W następstwie tej zmiany w dyrektywie ramowej w sprawie odpadów zachowano brzmienie czterech warunków, które należy spełnić, aby uzyskać status produktu ubocznego, chociaż wprowadzono pewne zmiany. Po pierwsze, Komisja Europejska może przyjmować akty wykonawcze w celu określenia szczegółowych kryteriów jednolitego stosowania czterech warunków dotyczących produktów ubocznych. Po drugie, w przypadku gdy te szczegółowe kryteria nie zostały określone na poziomie Unii, mogą one zostać ustanowione przez państwa członkowskie.

Następnie ustawa 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie zanieczyszczonych odpadów i gleb na potrzeby gospodarki o obiegu zamkniętym transponuje dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. W art. 4 zachowano brzmienie czterech warunków, które należy spełnić, aby można było uznać substancję lub wyrób za produkt uboczny. Warunki te muszą być spełnione jednocześnie, aby można było zastosować przepisy prawne dotyczące produktów ubocznych, w przeciwnym razie miałyby zastosowanie przepisy dotyczące odpadów.

Wprowadzono jednak pewne istotne zmiany w odniesieniu do kompetencji w zakresie oceny i zatwierdzania wniosków dotyczących produktów ubocznych. W art. 4 ust. 2 uchylonej już ustawy 22/2011 z dnia 28 lipca 2011 r. przydzielono ocenę substancji lub wyrobów Komisji ds. Koordynacji Odpadów i zaproponowano ich zatwierdzenie jako produktu ubocznego ówczesnemu Ministerstwu Środowiska, Obszarów Wiejskich i Gospodarki Morskiej, które było ostatecznie odpowiedzialne za zatwierdzenie w drodze rozporządzenia.

Natomiast art. 4 ust. 3 ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. dzieli obecnie kompetencje w zakresie oceny i zatwierdzania wniosków dotyczących produktów ubocznych między Ministerstwo Transformacji Ekologicznej i Wyzwań Demograficznych (zwane dalej „Ministerstwem”) a właściwe organy wspólnot autonomicznych. Z jednej strony wspólnoty autonomiczne oceniają i zatwierdzają wnioski o produkty uboczne w stosownych przypadkach, dla substancji lub wyrobów pochodzących z zakładu produkcyjnego znajdującego się na ich terytorium, pod warunkiem że są one przeznaczone do określonej działalności przemysłowej lub procesu przemysłowego na terytorium ich własnej wspólnoty lub na terytorium innej wspólnoty po pozytywnym sprawozdaniu tej wspólnoty. Jeśli chodzi o ministerstwo, jest ono odpowiedzialne za ocenę i zgłaszanie substancji lub wyrobu jako produktu ubocznego, gdy odbywa się to w ogólnym zakresie na całym terytorium Hiszpanii. W tym ostatnim przypadku procedurę oceny i zgłaszania wszczyna się z urzędu lub na wniosek wspólnoty autonomicznej, uniemożliwiając, by odbywała się ona na wniosek zainteresowanej strony.

Zgodnie z przepisem końcowym 4 ust. 2 lit. a) ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. zgłoszenie substancji lub wyrobu jako produktu ubocznego następuje w drodze rozporządzenia ministerialnego.

II

Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z innymi rozporządzeniami dotyczącymi produktów ubocznych zatwierdzonymi i opublikowanymi w Hiszpanii. Norma ta wchodzi w zakres prawa Unii Europejskiej, w którym nie ma jednolitych przepisów dotyczących produktów ubocznych w drodze rozporządzeń europejskich, ale każde państwo członkowskie opracowało przepisy europejskie o szczególnych cechach, ponieważ czasami istnieją różne podejścia krajowe do pojęcia produktów ubocznych i procesu oceny.

W tym przypadku ministerstwo wszczyna z urzędu procedurę zgłaszania niektórych substancji lub wyrobów jako produktów ubocznych zgodnie z art. 4 ust. 5 lit. a) ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r.

Przygotowując niniejsze rozporządzenie, przeprowadzono odpowiedni proces oceny w celu zgłaszania niektórych materiałów jako produktów ubocznych. W związku z tym zainteresowane przedsiębiorstwa złożyły wniosek do ministerstwa w odniesieniu do każdej z substancji lub każdego z wyrobów. Na potrzeby analizy każdego z wniosków ministerstwo zleciło przeprowadzenie badania technicznego w celu oceny dostosowania tych materiałów do pojęcia produktów ubocznych.

Pierwszym warunkiem uznania substancji lub wyrobu za produkt uboczny określonym w art. 4 ust. 1 ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. jest zapewnienie późniejszego użycia tej substancji lub tego wyrobu. W tym celu do każdego wniosku dołączono zarówno dokumentację, która mogła to wykazać, jak i zobowiązanie przedsiębiorstw będących odbiorcami, że takie wykorzystanie będzie miało miejsce, o czym świadczy ich podpis i udział we wspólnym wniosku.

W odniesieniu do drugiego warunku, a mianowicie, że substancja lub wyrób mogą być stosowane bezpośrednio bez konieczności poddawania ich dalszemu przetwarzaniu poza zwykłą praktyką przemysłową, ustalono, że nie przeprowadza się żadnego przetwarzania materiału, a zatem warunek ten również jest spełniony.

W odniesieniu do trzeciego warunku, zgodnie z którym substancja lub wyrób są produkowane jako integralna część procesu produkcyjnego, można stwierdzić, że każdy z analizowanych materiałów pochodzi z własnego procesu produkcyjnego, stanowiąc „materiał uzyskany w sposób niezamierzony”, zgodnie z pojęciem „produktu ubocznego” zawartym w komunikacie wyjaśniającym Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie odpadów i produktów ubocznych.

Wreszcie czwarty warunek wymaga, by późniejsze zastosowanie substancji lub wyrobu było zgodne ze wszystkimi odpowiednimi wymogami dotyczącymi produktów, a także ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, bez ogólnego negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie lub środowisko. Stwierdzono, że materiały kandydujące do produktów ubocznych spełniają wymogi określone w normach ustalonych na poziomie produktu zwartych w odpowiednich przepisach. A w przypadku braku norm, zweryfikowano, że materiały te spełniają specyfikacje techniczne wymagane przez branżę użytkowników otrzymującą materiał. Jeżeli chodzi o powstawanie nowych niekorzystnych skutków, w każdym z analizowanych przypadków stwierdzono, że nie oczekuje się żadnych nowych skutków lub przynajmniej że stosowanie produktów ubocznych nie może powodować skutków innych niż te, które mogłyby wystąpić w przypadku stosowania materiału, który mogą zastąpić produkty uboczne.

Ponadto przeprowadzone badanie techniczne zakończyło się raportem odzwierciedlającym zgodność z czterema warunkami określonymi w art. 4 ust. 1

ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w odniesieniu do każdego z przedmiotowych wniosków, w którym ostatecznie zaproponowano ministerstwu jego zgłoszenie jako produktu ubocznego w drodze rozporządzenia ministerialnego.

III

Rozporządzenie to składa się z siedmiu artykułów i dwóch przepisów końcowych. Uzupełnione jest załącznikiem.

Niniejsza norma ma na celu zgłaszanie niektórych substancji i wyrobów jako produktów ubocznych, z zastosowaniem na całym terytorium państwa, jak określono w art. 4 ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r.

Zakres niniejszej normy obejmuje substancje lub artykuły o bardzo różnym charakterze, pochodzące z różnych działań i procesów przemysłowych; niektóre pochodzą z produkcji aluminium, elektrolitycznej produkcji miedzi i syntezy kwasu szczawiowego. Inne to substancje lub artykuły z przemysłu rolno-spożywczego, takie jak rozcieńczony kwas siarkowy; jeszcze inne to pozostałości z produkcji warzyw, drewna i powiązanych gałęzi przemysłu oraz przemysłu przetwórczego bibuły.

Ponadto każdemu z tych materiałów przypisuje się określone zastosowania, które należy przypisać, aby mogły one uzyskać status produktu ubocznego, jak uregulowano w art. 1 ust. 1 i zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. d) ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. W związku z tym wszelkie inne zastosowania substancji lub wyrobów objętych niniejszą normą, które różnią się od tych, o których mowa w art. 1, nie byłyby objęte niniejszym rozporządzeniem, ponieważ ich uznanie za produkt uboczny nie zostałyby ocenione i w związku z tym musiałyby być zarządzane w ramach systemu prawnego dotyczącego odpadów, aby zapewnić właściwe gospodarowanie odpadami oraz odpowiednią ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska.

IV

Niniejsza norma spełnia zasady prawidłowej regulacji określone w artykule 129 ustawy 39/2015 z dnia 1 października 2015 r. o powszechnym postępowaniu administracyjnym administracji publicznej. Zgodnie z zasadami konieczności i skuteczności niniejsze rozporządzenie opiera się na odpowiedniej ochronie zdrowia ludzkiego i środowiska, określając, w jakich sytuacjach substancje lub wyroby, które reguluje, są uważane za produkty uboczne, a w jakich nie są i muszą być zgodne z przepisami dotyczącymi odpadów. Zgłaszanie niektórych substancji lub wyrobów jako produktów ubocznych zapewnia również ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska, ponieważ określa kryteria, na podstawie których można je bezpiecznie stosować, oraz ustanawia obowiązki w zakresie identyfikowalności podczas ich stosowania. Ponadto opiera się ono na jasnej identyfikacji celów, a zważywszy na wysoce techniczny charakter ustalonych wymogów, uznaje się je za odpowiedni instrument do ich osiągnięcia.

Norma ta jest zgodna z zasadą proporcjonalności, ponieważ reguluje zasadnicze aspekty jej celu, jakim jest określenie, kiedy niektóre substancje lub wyroby pochodzące z różnych rodzajów działalności produkcyjnej można zgłosić jako produkt uboczny zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r.

Zgodnie z zasadą pewności prawnej norma ta jest spójna z resztą porządku prawnego krajowego i Unii Europejskiej, ponieważ umożliwia wyjaśnienie statusu produktu ubocznego niektórych substancji i wyrobów przeznaczonych do konkretnych zastosowań, a ponadto ma ogólny zasięg obowiązywania na całym terytorium Hiszpanii. W związku z tym ustanawia ona stabilne, przewidywalne, zintegrowane i pewne ramy regulacyjne, które ułatwiają uzyskanie wiedzy i zrozumienie, a w konsekwencji działania i podejmowanie decyzji w odnośnych sektorach.

Stosowana jest również zasada przejrzystości, ponieważ wszystkie publiczne procedury informowania i wysłuchania były skrupulatnie przestrzegane.

Wreszcie, stosując zasadę efektywności, norma ta zapewnia maksymalną skuteczność w osiągnięciu celów przy możliwie najniższych kosztach jej stosowania.

Przy opracowywaniu niniejszego rozporządzenia przeprowadzono konsultacje ze wspólnotami autonomicznymi i podmiotami przedstawicielskimi zainteresowanych sektorów; Zostało ono również poddane publicznej procedurze informacyjnej, wcześniej skonsultowano się z Komisją Koordynacyjną ds. Odpadów i Komitetem Doradczym ds. Środowiska, zgodnie z przepisami ustawy 27/2006 z dnia 18 lipca 2006 r. regulującej prawa dostępu do informacji, udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (obejmującej dyrektywy 2003/4/WE i 2003/35/WE).

Niniejsze rozporządzenie ministerialne zostało również poddane procedurze udzielania informacji w dziedzinie norm technicznych, określonej w dekrete królewskim nr 1337/1999 z dnia 31 lipca 1999 r. regulującym przekazywanie informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego w celu wykonania przepisów dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego. Ponadto Światowa Organizacja Handlu została powiadomiona w ramach zobowiązań w zakresie przejrzystości określonych w Porozumieniu w sprawie barier technicznych w handlu, do którego Królestwo Hiszpanii jest zobowiązane jako członek Światowej Organizacji Handlu.

Upoważnienie do wykonania niniejszego rozporządzenia znajduje się w art. 4 ust. 5 i czwartym przepisie końcowym ust. 2 lit. a) ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., a jego podstawę konstytucyjną stanowi art. 149 ust. 1 pkt 23 konstytucji hiszpańskiej, który przyznaje państwu wyłączną kompetencję w sprawach dotyczących przepisów

podstawowych w zakresie ochrony środowiska, bez uszczerbku dla uprawnień regionów autonomicznych do ustanawiania dodatkowych standardów ochrony.

Na mocy powyższego, za uprzednią zgodą Ministra Transformacji Cyfrowej i Służby Cywilnej, w porozumieniu z Radą Stanu, niniejszym zarządzam:

Artykuł 1. *Cel i zakres zastosowania.*

1. Następujące substancje i wyroby są zgłaszane jako produkty uboczne zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w sprawie zanieczyszczonych odpadów i gleb na potrzeby gospodarki o obiegu zamkniętym, pod warunkiem że spełnione są wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu, mające zastosowanie na całym terytorium kraju:

a) Nasycony wodorotlenek sodu w aluminium, powstający w procesach anodowania i wyłaczania aluminium, do bezpośredniego stosowania w produkcji glinianu sodu.

b) Gips sztuczny, uzyskiwany w zakładach produkcji miedzi elektrolitycznej, do bezpośredniego stosowania jako regulator nastawczy w produkcji cementu.

c) 60 % roztwór kwasu azotowego, wytwarzany w procesie produkcji kwasu szczawiowego, do bezpośredniego stosowania w produkcji produktów nawozowych zawierających azot, zgodnie z przepisami krajowymi.

d) Podłoże roślinne, do stosowania jako podłoże uprawowe.

e) Rozcieńczony kwas siarkowy, uzyskiwany w produkcji kukurydzy spożywczej, do bezpośredniego stosowania w produkcji produktów nawozowych, zgodnie z przepisami krajowymi.

f) Zrębki, ścinki, trociny, wióry, kłody, skrawki i fragmenty drewna pierwotnego pochodzące z wyrębu, trociny lub produkcja płyt ze sklejk oraz dna opakowań owoców i warzyw, do wykorzystania w produkcji płyt wiórowych i płyt pilśniowych.

g) Odpadki papieru z przetwórstwa w produkcji produktów końcowych z bibuły, do stosowania w przygotowywaniu masy papierniczej.

2. Jeżeli substancje i wyroby z poprzedniej sekcji nie są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia, stosuje się do nich zasady prawne dotyczące odpadów ustanowione w ustawie 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., a także w jej przepisach wykonawczych.

Artykuł 2 *Definicje*

Dla celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „rozcieńczony kwas siarkowy” oznacza roztwór wodny o zawartości kwasu siarkowego klasy spożywczej, uzyskiwany w zakładach produkcji kukurydzy spożywczej;
- b) „przetwarzanie” oznacza proces przetwarzania lub przekształcania zwojów papieru;
- c) „nasycony wodorotlenek sodu w aluminium” oznacza mieszaninę wytwarzaną w procesach anodowania i wytlączania aluminium, z wykorzystaniem sody kaustycznej;
- d) „bibuła” oznacza lekki papier wykonany z masy papierniczej, z krepowaniem na mokro lub suchu lub bez krepowania;
- e) „produkt z bibuły” oznacza przetworzony produkt wykonany z bibuły w co najmniej jednej warstwie;
- f) „produkt nawozowy” oznacza produkt nawozowy zdefiniowany w art. 2.7 dekretu królewskiego nr 506/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie produktów nawozowych;
- g) „produkt nawozowy UE” oznacza produkt nawozowy zdefiniowany w art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. ustanawiającego przepisy dotyczące udostępniania na rynku produktów nawozowych UE, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 i (WE) nr 1107/2009 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2003/2003;
- h) „producent” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która wytwarza substancje lub wyroby, o których mowa w art. 1 ust. 1;
- i) „60 % roztwór kwasu azotowego” oznacza roztwór wodny zawierający 60 % kwas azotowy, uzyskiwany w instalacjach produkujących kwas szczawiowy;
- j) „podłoże uprawowe” oznacza materiał zdefiniowany w art. 2 ust. 1 dekretu królewskiego 865/2010 z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie podłoża wzrostowych;
- k) „podłoże roślinne” oznacza materiał powstały w wyniku procesu wytwarzania wstępnie uformowanych bloków podłoża wykorzystywanych jako donice;
- l) „użytkownik” oznacza osoba fizyczna lub prawna, która otrzymuje którąkolwiek z substancji lub którykolwiek z wyrobów, o których mowa w art. 1 ust. 1, i

używa ich do późniejszego zastosowania wyraźnie wskazanego dla każdej/każdego z nich;

m) „sztuczny gips” oznacza siarczan wapnia uzyskiwany w zakładach produkcji miedzi elektrolitycznej, w szczególności z procesów odsiarczania gazów siarkowych.

Artykuł 3. Wymogi dotyczące zgłaszania substancji lub wyrobów w niniejszym rozporządzeniu jako produktów ubocznych.

Substancje lub wyroby, o których mowa w art. 1 ust. 1, muszą spełniać następujące wymogi, aby zostać zgłoszone jako produkty uboczne:

a) Od momentu ich wytworzenia u producenta, podczas transportu, aż do ich ostatecznego wykorzystania u użytkowników, nie wolno ich mieszać z innymi materiałami, odpadami lub innymi substancjami lub wyrobami.

b) Są one przechowywane w odpowiednich urządzeniach lub pojemnikach, należycie izolowanych, w celu uniknięcia zanieczyszczenia gleby oraz wód powierzchniowych i podziemnych.

Artykuł 4. Obowiązki producentów substancji lub wyrobów.

1. Producent, który chce zarządzać którąkolwiek z substancji i którymkolwiek z wyrobów wymienionych w art. 1 ust. 1 jako produktem ubocznym, składa podpisaną deklarację odpowiedzialności właściwemu organowi ds. środowiska wspólnoty autonomicznej, w której są one wytwarzane, wskazując, że jest ona/on zgodna(-y) z przepisami niniejszego rozporządzenia. Minimalna treść tej deklaracji jest określona w załączniku.

2. Producent przesyła kopię deklaracji odpowiedzialności właściwemu organowi ds. ochrony środowiska docelowej wspólnoty autonomicznej, jeżeli użytkownik znajduje się we wspólnocie autonomicznej innej niż wspólnota producenta.

3. W przypadku jakiegokolwiek istotnej zmiany w procesie produkcji lub w produkcie ubocznym producent musi poinformować właściwy organ ds. ochrony środowiska wspólnoty autonomicznej, w której produkt jest wytwarzany, a także, w stosownych przypadkach, właściwy organ docelowej wspólnoty autonomicznej.

4. Producent sprawdza w swoich obiektach, czy substancje lub wyroby spełniają wymogi określone w art. 3.

5. Producent wypełnia obowiązki informacyjne określone w ustawie 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., które mają do niego zastosowanie. Producent przez cały czas prowadzi chronologiczny rejestr ilości produkowanych i zarządzanych jako produkt uboczny, a także ich miejsc docelowych, jak określono w art. 64 ust. 2 ustawy 7/2022

z dnia 8 kwietnia 2022 r. Rejestr ten jest prowadzony i udostępniany właściwemu organowi do wglądu przez okres 5 lat.

Artykuł 5. *Obowiązki użytkowników.*

Aby substancje lub wyroby, o których mowa w art. 1 ust. 1, zachowały swój status produktów ubocznych, użytkownicy:

a) sprawdzają, czy w ich obiektach otrzymane materiały spełniają wymogi ustanowione w art. 3;

b) jeżeli mają stosować te substancje lub wyroby do wytwarzania produktu nawozowego lub produktu nawozowego UE, spełniają przepisy niniejszego rozporządzenia oraz przepisy dekretu królewskiego nr 506/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. w sprawie produktów nawozowych i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r. w zakresie, w jakim mają do nich zastosowanie.

c) jeżeli mają stosować podłoże roślinne jako podłoże uprawowe, spełniają przepisy niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, przepisy dekretu królewskiego 865/2010 z dnia 2 lipca 2010 r. i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1009 z dnia 5 czerwca 2019 r.

d) prowadzą chronologiczny rejestr wykorzystanych ilości i ich pochodzenia, który musi być przechowywany i udostępniany do kontroli przez właściwy organ przez okres 5 lat.

Artykuł 6 *Kontrola wspólnot autonomicznych.*

Właściwy organ wspólnoty autonomicznej może, jeśli uzna to za stosowne, zweryfikować zgodność z wymogami dotyczącymi odpadów środowiskowych. Weryfikację można przeprowadzić w obiektach producenta, podczas transportu lub w obiektach użytkowników produktu ubocznego.

W przypadku gdy właściwy organ wspólnoty autonomicznej stwierdzi nieścisłość, fałszerstwo lub pominięcie istotnych danych lub informacji zawartych w deklaracji odpowiedzialności, o której mowa w art. 4, zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia, wyda decyzję o braku możliwości dalszego zarządzania materiałem jako produktem ubocznym od momentu stwierdzenia faktów, zgodnie z art. 69.4 ustawy 39/2015 z dnia 1 października 2015 r. o wspólnych procedurach administracyjnych administracji publicznej. W takim przypadku właściwy organ wspólnoty autonomicznej wydaje decyzję stwierdzającą tę okoliczność i informującą producenta, że musi zarządzać tymi substancjami lub wyrobami jako odpadami zgodnie z ustawą 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r. i innymi obowiązującymi przepisami dotyczącymi odpadów.

Do celów statystycznych i kontrolnych wspólnoty autonomiczne rejestrują każdego producenta produktów ubocznych regulowanych niniejszym rozporządzeniem w rejestrze produktów ubocznych elektronicznego systemu informacji o odpadach, o którym mowa w art. 66 ustawy 7/2022 z dnia 8 kwietnia 2022 r., zgodnie z procedurą ustaloną w przepisach. Informacje dotyczące produktu ubocznego zawarte w rejestrze są przeznaczone do wyłącznego użytku administracji i są uaktualniane.

Artykuł 7. *Przemieszczanie produktów ubocznych w obrębie Unii Europejskiej.*

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1157 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie przemieszczania odpadów, zmiany rozporządzeń (UE) nr 1257/2013 i (UE) 2020/1056 oraz uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

a) W przypadku gdy produkty uboczne wymienione w art. 1 ust. 1 są wysyłane z instalacji producenta do użytkownika w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, który również zgłosił te substancje lub wyroby jako produkty uboczne do tego samego późniejszego zastosowania.

b) W przypadku gdy użytkownik w Hiszpanii otrzymuje produkty uboczne wymienione w art. 1 ust. 1 od producenta mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, który zgłosił te substancje lub wyroby jako produkty uboczne do tego samego późniejszego zastosowania.

Pierwszy przepis końcowy. *Przyznanie kompetencji.*

Niniejsze rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 23 konstytucji hiszpańskiej, który przyznaje państwu wyłączną kompetencję w zakresie podstawowych przepisów dotyczących ochrony środowiska, bez uszczerbku dla uprawnień regionów autonomicznych do ustanawiania dodatkowych norm ochrony.

Drugi przepis końcowy. *Wejście w życie.*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie 20 dni po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym.

ZAŁĄCZNIK

Minimalna treść deklaracji odpowiedzialności składanej przez producenta.

NAZWA PRODUKTU UBOCZNEGO I KOD CPA	
NAZWA PRZEDSIĘBIORSTWA PRODUKUJĄCEGO PRODUKT UBOCZNY	
Adres siedziby przedsiębiorstwa produkcyjnego	
Identyfikator Y	
DANE KONTAKTOWE	
Kod CNAE	
NAZWA ZAKŁADU(-ÓW) PRODUKUJĄCEGO(-YCH) PRODUKT UBOCZNY	
Adres zakładu(-ów) produkcyjnego(-ych)	
NIMA (Environmental Identification Number) zakładu(-ów) (jeżeli jest dostępny)	
NAZWA PRZEDSIĘBIORSTWA ODBIERAJĄCEGO PRODUKT UBOCZNY	
Adres siedziby przedsiębiorstwa produkcyjnego	
Identyfikator Y	

DANE KONTAKTOWE	
Kod CNAE	
NAZWA ROŚLIN(Y) OTRZYMUJĄCYCH(-EJ) PRODUKT UBOCZNY	
Adres zakładu(-ów) produkcyjnego(-ych)	
NIMA (Environmental Identification Number) zakładu(-ów) (jeżeli jest dostępny)	

Wyżej wymienione przedsiębiorstwo produkcyjne oświadcza, na swoją odpowiedzialność, że przestrzega wszystkich postanowień zawartych w rozporządzeniu ...

(Miejscowość, data i podpis)

DO WŁAŚCIWEGO ORGANU ŚRODOWISKOWEGO WSPÓLNOTY
AUTONOMICZNEJ.....